

Carte funciară. Rectificarea înscrierilor. Condiții

În conformitate cu prevederile art. 33 din Legea nr. 7/1996 republicată, în cazul în care cuprinsul cărții funciare nu corespunde, în privința înscrierii, cu situația juridică reală, se poate cere rectificarea sau, după caz, modificarea acesteia.

Art. 34 din aceeași lege prevede că orice persoană interesată poate cere rectificarea înscrierilor din cartea funciară dacă printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă s-a constatat că înscrierea din cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația reală actuală a imobilului.

În speță, este evident, chiar în absența unei acțiuni separate pe care să se grezeze acțiunea în rectificare de CF, că rectificarea cărții funciare, prin anularea încheierilor de CF prin care părâții intimați și-au întabulat dreptul de proprietate asupra terenului aparținând reclamantului recurent, este pe deplin admisibilă.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, decizia nr. 66/R/ din 14 ianuarie 2008

Prin sentința civilă nr. 1283/14.05.2007, pronunțată de Judecătoria Vișeu de Sus, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul D.I., împotriva părâților C. și C.D. și, în consecință, s-a dispus rectificarea încheierilor de CF nr. 2322-2324/2004, prin care părâții și-au înscris în CF nou înființată 3281, nr.top. 2992, dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 1565 mp; s-a respins acțiunea față de părâții G.D. și B.M.; părâții C.P. și D. au fost obligați să plătească reclamantului suma de 25 lei cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut în considerentele sentinței faptul că, în acțiunea ce a făcut obiectul dosarului nr. 1819/2003 al Judecătoriei Vișeu de Sus a fost admisă acțiunea reclamantilor C.P. și D., în contradictoriu cu părâții B.M., G.M. și G.D., precum și a părâtului cu domiciliul necunoscut D.I., constatându-se că reclamantii au dobândit dreptul de proprietate asupra mai multor parcele de teren, ce au făcut obiectul a două contracte de vânzare-cumpărare din 2003, printre care și asupra terenului de 1565 mp, din CF 2523 Ruscova, nr.top. 2992, dispunându-se totodată întabularea reclamantilor în CF asupra acestor terenuri.

În dosarul nr. 2251/1989, prin sentința civilă nr. 816/1989 a fost admisă acțiunea reclamantului D.I. împotriva părâților D.M., G.M., B.M., G.D. și B.P. și, în consecință, s-a stabilit că masa succesorală rămasă în urma defuncțiilor D.M. și I. se compune din mai multe parcele de teren, reclamantul D.I. și părâta D.M. fiind moștenitori în cotă de câte $\frac{1}{2}$ -a parte fiecare.

În dosarul nr. 2519/1989 reclamantii D.I. și D.M., în contradictoriu cu părâții G.M. și D., B.M., B.V., B.I.; B.M., B.P. și G.V., au revendicat proprietatea lor situată la locul numit „La Creulea”, printre care și terenurile în suprafață de 1340 mp și, respectiv, 1390 mp, terenuri care făceau parte din masa succesorală rămasă după defuncții antecesori ai reclamantilor, acțiunea în revendicare fiind admisă prin hotărâre irevocabilă, pusă apoi în executare prin procesul-verbal de punere în posesie din 3 iulie 1992.

Aceste terenuri au fost folosite de vânzătorii G., iar contestația la executare formulată împotriva procesului-verbal de punere în posesie a fost respinsă prin sentința civilă nr. 2179 pronunțată în dosar nr. 1666/1992, menținută de Tribunalului Maramureș prin decizia nr. 85/1993.

Acțiunea reclamantilor B.V. și G.D., promovată în contradictoriu cu părâții D.I. și D.M., în dosar nr. 63/1993, având ca obiect validarea a două antecontracte ce

vânzare-cumpărare, unul din 1951 și unul din 1943, pentru suprafețe de câte 13 ari teren din locul numit „Creulea-Zarica” a fost respinsă prin sentința civilă nr. 1860/1993, menținută de Tribunalul Maramureș prin decizia civilă nr. 570/A/1994.

În dosar nr. 1819/2003 reclamanții C.P. și D., în contradictoriu cu pârâții B.M., G.M. și D., s-a validat acțiunea în prestație tabulară promovată de reclamanții C., în baza a două contracte de vânzare-cumpărare din 10 mai 2003 și 15 mai 2003, pentru suprafețe de teren identificate sub nr. 2923, de 1565 mp, reclamanții C. întabulându-se astfel, în temeiul sentinței nr. 1571/2003, pe un teren ce aparține reclamantului, respectiv pe terenul cu care reclamantul a fost pus în posesie prin procesul-verbal din 3 iulie 1992.

Față de această stare de fapt, acțiunea în rectificare de CF se impune a fi admisă în temeiul art. 34 pct. 4 din Legea nr. 7/1996.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel, în termen legal, pârâții C.P. și Doca, solicitând respingerea acțiunii reclamantului, cu motivarea că acțiunea în rectificarea încheierilor de cartea funciară are caracter subsecvent unei acțiuni ce privește desființarea titlului.

Tribunalul Maramureș, prin decizia civilă nr. 259/A/04.10.2007, a admis apelul reclamanților, a schimbat în parte sentința apelată, în sensul respingerii acțiunii reclamantului pentru rectificare de CF, concomitent cu obligarea acestuia la 1809,5 lei cheltuieli de judecată în apel, în favoarea apelanților.

Pentru a pronunța această decizie tribunalul a reținut faptul că prima instanță a ignorat împrejurarea că apelanții nu au calitatea de părți în dosarul în care s-a stabilit masa succesorală după antecesorii reclamantului intimat, iar acțiunea în revendicare promovată de reclamant nu s-a judecat în contradictoriu cu apelanții. În plus, în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 34 din Legea nr. 7/1996, republicată.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, reclamantul D.I., solicitând admiterea recursului, modificarea în tot a deciziei recurate, în sensul respingerii apelului pârâților, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea recursului au fost invocate prevederile art. 304 pct. 9 și art. 312 alin. 3 C.pr.civ., arătându-se că hotărârea recurată este nelegală, admiterea apelului pârâților făcându-se în mod nelegal, câtă vreme pârâții au avut cunoștința de procesele purtate de reclamant și de sora sa, și câtă vreme, pe cale ocolită a fost fraudată Legea nr. 7/1996.

În dosarul nr. 2251/1988 al Judecătoriei Vișeu de Sus, soluționat prin sentința civilă nr. 816/30.05.1989, a fost dezbătută succesiunea după defunctul tată al recurentului, Dancsuk Ioan, stabilindu-se că terenul în suprafață de 1565 mp face parte din această masă succesorală, revenind recurentului și surorii sale, D.M., acest teren făcând apoi obiectul acțiunii în revendicare înregistrată sub nr. 2519/1989, acțiune admisă prin sentința civilă nr. 598/1990, menținută de Tribunalul Maramureș prin decizia civilă nr. 726/1990 și de Curtea de Apel Cluj prin decizia civilă nr. 178/1994, hotărâri ce au fost puse în executare prin procesul-verbal de punere în posesie din 3 iunie 1992, executare menținută ca valabil făcută ca urmare a respingerii contestației la executare, prin sentința civilă nr. 2179/1992, menținută prin decizia civilă nr. 85/1993.

Acțiunea numiților B.V. și G. D. prin care s-a încercat validarea unor așa-zis contracte de vânzare-cumpărare pentru 13 ari teren, situată la locul numit „Creulea-Zarica” a fost respinsă prin sentința civilă nr. 1860/1993, pronunțată în dosar nr. 63/1993, sentință menținută prin decizia nr. 570/A/1994. Pârâții din prezenta cauză, fiind în legătură de rudenie cu persoanele cu care recurentul și sora sa s-au judecat în

dosarele mai sus menționate, au avut cunoștință de toate aceste procese, impunându-se deci admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

Prin întâmpinarea formulată în cauză, intimații C.P. și D. au solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu cheltuieli de judecată, cu motivarea că în cauză nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 33 și art. 34 din Legea nr. 7/1996, modificată, texte care arată ce se înțelege prin rectificarea unei cărți funciare. În plus, nu s-a făcut dovada că este vorba despre același teren.

Recursul este fondat.

În ceea ce privește starea de fapt, respectiv evoluția cronologică a diverselor litigii purtate de părțile din prezenta cauză, cu privire la terenul litigios, aceasta a fost corect evidențiată de prima instanță, nemaicomportând nici un fel de alte reiterări, instanța de recurs urmând să se raporteze la aceasta, având în vedere că urmare a abrogării pct. 10 și 11 ale art. 304 C.pr.civ., în recurs nu se mai poate schimba starea de fapt.

În conformitate cu prevederile art. 33 din Legea nr. 7/1996 republicată, în cazul în care cuprinsul cărții funciare nu corespunde, în privința înscrierii, cu situația juridică reală, se poate cere rectificarea sau, după caz, modificarea acesteia, prin rectificare înțelegându-se radierea, îndreptarea sau menționarea înscrierii oricărei operațiuni, susceptibilă a face obiectul unei înscrieri în cartea funciară, rectificarea înscrierilor în cartea funciară putându-se face fie pe cale amiabilă, prin declarație autentică, fie în caz de litigiu, prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă.

Art. 34 din aceeași lege, prevede că orice persoană interesată poate cere rectificarea înscrierilor din cartea funciară dacă printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă s-a constatat că: înscrierea sau actul în temeiul căruia s-a efectuat înscrierea nu a fost valabil; dreptul înscris a fost greșit calificat; nu mai sunt întrunite condițiile de existența a dreptului înscris sau au încetat efectele actului juridic în temeiul căruia s-a făcut înscrierea; înscrierea din cartea funciară nu mai este în concordanță cu situația reală actuală a imobilului.

În speță, este evident, chiar în absența unei acțiuni separate pe care să se grefeze acțiunea în rectificare de CF, că rectificarea cărții funciare, prin anularea încheierilor de CF prin care părțile intimați și-au întabulat dreptul de proprietate asupra terenului aparținând reclamantului recurent, este pe deplin admisibilă, așa cum legal a stabilit prima instanță, pentru motivele ce urmează a fi expuse.

Prin prisma art. 22 din Legea nr. 7/1996, republicată, înscrierea unui drept în cartea funciară se poate efectua numai împotriva aceluia care, la înregistrarea cererii sale, era înscris ca titular al dreptului asupra căruia înscrierea urmează să fie făcută.

Cu alte cuvinte, pentru ca înscrierea intimaților în cartea funciară asupra terenului aferent nr.top. 2992, în suprafață de 1565 mp să fi fost opozabilă reclamantului, era necesar ca cererea de întabulare a intimaților în cartea funciară să fi fost soluționată în contradictoriu cu reclamantul, care, așa cum s-a stabilit prin sentința civilă nr. 816/1989, este moștenitorul proprietarului tabular al acestui imobil, alături de numita D.M..

Or, sentința nr. 1571/10.06.2003, pronunțată în dosar nr. 1819/21.05.2003, prin care intimații C.P. și Doca au obținut întabularea în CF asupra terenului în litigiu în baza a două antecontracte așa-zis de vânzare-cumpărare, în realitate una dintre convenții fiind un contract de donație, încheiat sub semnătură privată – și evident nul absolut pentru lipsa formei autentice, conform art. 813 C. civ. -, nu este opozabilă reclamantului, deși acesta este moștenitorul proprietarului tabular din cartea funciară în care se regăsește terenul cu privire la care s-a solicitat prestația tabulară de către intimați, și deși părțile cu care intimații s-au judecat în dosarul nr. 1819/2003 nu au fost niciodată proprietarii tabulari ai acestui teren.

Astfel, prin sentința civilă nr. 816/30.03.1989, pronunțată în dosar nr. 2251/1988, rămasă definitivă prin respingerea recursului pârâților, ca urmare a admiterii acțiunii reclamantului D.I., în contradictoriu cu pârâții D.M., B.V., G.M., Covaci Vasile, B.M., B.I.; G.D., B.M. și B.V., s-a constatat revocat de drept, conform art. 836 C. civ., actul de donație autentificat sub nr. 1581/1944, s-a stabilit că în masa succesorală după defuncției D.I., decedat la 02.08.1982 și D.M., decedată la 03.05.1982, intră mai multe terenuri, printre care și terenul situat la locul numit „Creulea”, format din două parcele, una de 1340 mp și alta de 1390 mp, moștenitori fiind reclamantul D.I. și pârâta D.M., în cote de câte 1/2 parte fiecare (f. 83-85 din dosar nr. 2251/1988).

Acest teren, situat la locul numit „Creulea” se regăsește, așa cum se menționează în raportul de expertiză tehnică, în două cărți funciare, și anume în CF 2523 Ruscova, nr.top. 2992 și în CF 654, nr.top 2976.

Din cele două cărți funciare rezultă neîndoielnic că proprietarul tabular al acestor terenuri era inițial D.I. (D.I.) a lui M., asupra nr.top. 2976 întabulându-se ulterior B.I. cu titlu de donație, însă, ca urmare a constatării revocării contractului de donație, prin sentința civilă nr. 816/1989, dreptul de proprietate al acesteia se impunea a fi radiat.

Prin urmare, față de concluziile expertizei mai sus menționate, susținerea intimațiilor, făcută prin întâmpinare, în sensul că nu există nici o dovadă că terenul din locul numit „Creulea” ar fi aferent nr.top. 2992, este vădit nefondată, urmând să fie înlăturată de către curte.

Intimații au obținut dreptul de proprietate asupra terenului aferent nr.top. 2992 din CF inițial 2523, transcris apoi în CF nou înființată 3281, printr-o hotărâre judecătorească pronunțată în dosar nr. 1819/2003, dosar în care s-au judecat cu B.M., G.M., G.D., pârâți care nu au fost niciodată proprietarii tabulari ai acestui teren și deci nu puteau transfera valabil proprietatea în favoarea numiților C.P. și D. și pârâțul cu domiciliul necunoscut D.I. – antecesorul reclamantului recurent de azi -, hotărâre care în nici un caz nu-i este opozabilă recurentului câtă vreme acesta nu a fost chemat în judecată, deși, era moștenitorul în viață al singurului și adevăratului proprietar tabular, D.I., despre care numiții C.P. și D. au afirmat că ar avea domiciliul necunoscut.

Obținând dreptul de proprietate asupra terenului cu nr.top. 2992 de la un neproprietar tabular, și prin nechemarea în judecată a moștenitorilor adevăratului proprietar tabular al imobilului, intimații C.P. și D. nu-i pot opune recurentului respectiva hotărâre judecătorească nr. 1571/2003, iar întabularea lor în cartea funciară asupra terenului cu nr.top. 2992, în baza acestei sentințe, nu a fost una valabilă, prin prisma art. 22 lit. a din Legea nr. 7/1996 republicată, pentru simplul fapt că intimații nu s-au judecat în contradictoriu cu adevăratul proprietar tabular al imobilului.

În consecință intimații nu au dobândit valabil dreptul de proprietate asupra acestui teren, în timp ce, recurentul este adevăratul proprietar al imobilului cu nr.top. 2992, în virtutea calității sale de moștenitor al defunctului proprietar tabular D.I.

Așadar, prin prisma art. 33 alin. 1 și art. 34 din Legea nr. 7/1996 se impunea rectificarea cărții funciare, prin radierea dreptului de proprietate al intimațiilor C.P. și D. asupra terenului cu nr.top. 2992, având în vedere că aceștia nu au dobândit în mod valabil dreptul de proprietate asupra terenului ce constituia în mod evident proprietatea recurentului.

Este adevărat că în dosarul nr. 2251/1988, respectiv în dosarul nr. 2519/1989, intimații C.P. și D. nu au fost părți, însă, în cele două dosare au figurat ca pârâți B.V., B.M., B.I.; B.M., B.P., C.V., G.M., G.D., o parte din acești pârâți figurând ca părți în

dosarele în care s-a încercat validarea așa-ziselor contracte de vânzare-cumpărare, respectiv, G.M., G.D., B.M., neputându-se deci susține că aceștia nu ar fi avut cunoștință de împrejurarea că recurentul este adevăratul proprietar al terenului situat la locul numit Creulea, în calitatea sa de moștenitor al fostului proprietar tabular D.I.

Așa fiind, în temeiul art. 304 pct. 9 C.pr.civ., s-a admis recursul.

Legea nr. 10/2001. Ofertă de despăgubiri. Lipsa acceptării în scris de către persoana îndreptățită. Consecințe

Omisiunea persoanei îndreptățite de a accepta în scris oferta de despăgubiri propusă în cuprinsul dispoziției primarului, conform art. 24 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, în forma inițială, această persoană decedând la scurt timp după emiterea dispoziției, ca și lipsa unui răspuns scris în acest sens și din partea moștenitorilor, nu pot fi interpretate ca o neacceptare a ofertei și deci inexistența unei propuneri de acordare a despăgubirilor bănești, cât timp dispoziția nu a fost atacată în instanță în termen de 30 de zile de la comunicare, ceea ce înseamnă că soluția propusă de primar a rămas definitivă.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, decizia nr.538/R/ din 6 martie 2008

Prin sentința civilă nr. 2212/09.11.2007 a Tribunalului Sălaj, s-a admis contestația reclamanților S.I. și S.D. împotriva pârâtului Primarul comunei Marca, având ca obiect anularea dispoziției nr. 844/15.06.2007 emisă de pârât.

A fost anulată parțial dispoziția, iar pârâtul a fost obligat să restituie reclamanților, ca moștenitori testamentari ai defunctei C.E., în natură, construcțiile identificate în CF 5 Șumal, nr. top. 155.

A fost menținută dispoziția în partea privitoare la respingerea cererii de restituire a terenului aferent construcțiilor, asupra căruia este notat numai un drept de uzufruct viager.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că, prin dispoziția nr. 844/15.06.2007, Primarul comunei Marca a respins notificarea depusă de autoarea reclamanților, C.E., decedată la data de 15.02.2002, referitoare la restituirea în natură a imobilului înscris în CF 5 Șumal nr. top. 155, casă de locuit și teren în suprafață de 1076 mp.

S-a motivat de către pârât că reclamanții nu au dovedit dreptul de proprietate asupra terenului și nu s-a făcut dovada filiației față de proprietarii tabulari.

Anterior, cererea lui C.E. a mai fost soluționată de către Primarul comunei Marca prin dispoziția nr. 2/23.01.2002, prin care s-a respins solicitarea de restituire în natură, dar s-a propus acordarea de despăgubiri bănești, în valoare de 110.000.000 lei.

Reclamanții sunt moștenitorii testamentari ai defunctei C.E., așa cum se probează prin certificatul de moștenitor nr. 86/2004, emis de Biroul Notarului Public R.E..

Deși Prefectura jud. Sălaj a înapoiat dosarul Primăriei comunei Marca, ulterior modificării Legii nr. 10/2001, prin Legea nr. 247/2005, în vederea restituirii în natură, această nouă dispoziție respinge în întregime notificarea și refuză să recunoască reclamanților calitatea de persoane îndreptățite la măsuri reparatorii.

Potrivit CF 5 Șumal, nr. top. 155, imobilul casă a aparținut lui W.K., soția lui F.L., și lui F.I., care au deținut un drept de uzufruct viager asupra terenului aferent.

F.E. a fost fiica lui F.I., iar acesta din urmă a decedat în anul 1927. Prin urmare, proprietara tabulară a imobilului din CF este bunica paternă a defunctei C.E..

Întreg imobilul a trecut în proprietate de stat în baza Decretului nr. 111/1951.

Reclamanții au făcut dovada proprietății asupra construcțiilor, ca și a relației de rudenie dintre proprietarii tabulari și testatoarea C.E..

Imobilul se încadrează în lista prevăzută la lit. a pct. 2, anexa 2 la Legea nr. 10/2001 și poate fi restituit în natură.

Împotriva sentinței a declarat recurs, în termen legal, pârâțul Primarul comunei Marca, solicitând modificarea acesteia în sensul respingerii acțiunii reclamanților și menținerii dispoziției nr. 844/2007, pe care a emis-o.

În motivare, pârâțul susține că hotărârea este nelegală, deoarece instanța nu a analizat și nu a ținut cont de toate actele depuse la dosar.

Imobilul evidențiat în CF 5 Șumal, nu a fost cuprins în masa succesorală rămasă după defuncta C.E., descrisă în certificatul de moștenitor, iar reclamanții nu au reușit să dovedească faptul că aceasta este succesoarea legală a proprietarilor tabulari.

Instanța de fond a verificat actele de stare civilă depuse de reclamanți, dar fără să lămurească relația de rudenie cu W.K..

Mai mult, la dosar există un certificat de deces pentru un anume F.L., putând fi vorba de proprietarul întabulat în CF, însă C.E. se referă la F.L. ca fiind unchiul ei.

Primarul nu poate fi obligat la retrocedarea unor imobile, numai pe baza unor prezumții relative și deducții, fără existența unor acte necontestate.

Prima dispoziție, nr. 2/2002, acordă lui C.E. despăgubiri bănești pentru imobil, dar suma menționată în cuprinsul dispoziției nu a fost acceptată de către notificatoare, în termen de 60 de zile de la comunicare, potrivit art. 24 din Legea nr. 10/2001. După expirarea acestei perioadă, dacă nu s-a primit răspuns în scris, oferta se consideră neacceptată.

Prin întâmpinare, intimații reclamanți au solicitat respingerea recursului și menținerea sentinței, ca fiind legală și temeinică.

Arată că lui C.E. i-a fost recunoscută calitatea de moștenitoare a proprietarilor tabulari chiar de către Primarul comunei Marca, prin dispoziția nr. 2/2002, precum și de Prefectura jud. Sălaj, prin adresa nr. 7389/2005.

Recurentul a recunoscut în fața tribunalului că imobilul nu a mai fost revendicat de vreo altă persoană pe baza Legii nr. 10/2001.

Calea de atac declarată de pârâț împotriva sentinței tribunalului a fost calificată ca fiind apel și repartizată, în cadrul programului informatizat al instanței, ECRIS, unui complet de apeluri, însă, în ședința publică de astăzi, în conformitate cu prevederile art. II din Titlul I al Legii nr. 247/2005, calea de atac a fost recalificată ca fiind recurs, așa cum a fost stabilită de către prima instanță și de către pârâțul Primarul comunei Marca.

Instanța de recurs a pus în discuția părților un motiv de recurs de ordine publică, reglementat în art. 304 pct. 6 C.pr.civ., în sensul că instanța a acordat ceea ce nu s-a cerut atunci când, deși reclamanții au solicitat prin intermediul Legii nr. 10/2001 doar casa ce a fost evidențiată pe parcela nr. top. 155 în favoarea antecesorilor lui C.E., tribunalul a dispus restituirea către reclamanți a tuturor construcțiilor înscrise pe parcela nr. top. 155, inclusiv a casei evidențiată în CF în anul 1983, în prezent proprietatea numiților P.G. și P.M.

Recursul este fondat în parte, pentru următoarele considerente:

Autoarea reclamanților, C.E., decedată la data de 15.02.2002, a trimis notificare în baza art. 21 din Legea nr. 10/2001, în forma inițială, pentru restituirea în

natură a imobilului înscris în CF 5 Șumal nr. top 155, casă și teren în suprafață de 1076 mp, ce a aparținut antecesorilor săi, W.K., soția lui F.L., și F.I., de la care imobilul a fost preluat de stat în baza Decretului nr. 111/1951, prin sentința civilă nr. 970/22.12.1964 a Tribunalului Popular al raionului Șimleu.

Notificarea a fost soluționată prin dispoziția nr. 2/23.01.2002 a Primarului comunei Marca, prin care s-a respins cererea de restituire a imobilului casă, situat în satul Șumal nr. 99, ocupat de Dispensarul uman Marca, necesar continuării activității de interes public, dar s-a propus acordarea de despăgubiri bănești pentru valoarea estimativă de 110.000.000 lei.

Această primă dispoziție a rămas definitivă, căci nu a fost atacată în instanță de către notificatoarea C.E..

După decesul lui C.E., survenit la data de 15.02.2002, prin certificatul de moștenitor nr. 86/14.06.2004 eliberat de Biroul Notarului Public R.E. s-a stabilit că reclamantii sunt legatari universali ai defunctei, pe baza testamentului autentic nr. 1911/1994.

Despăgubirile bănești nu au fost achitate lui C.E. sau succesorilor testamentari ai acesteia până la data modificării Legii nr. 10/2001, prin Legea nr. 247/2005, când, pe temeiul procedurii reglementate în Titlul VII, vizând regimul stabilirii și plății despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv, dispoziția și documentația aferentă acesteia comunicate anterior Prefecturii jud. Sălaj, conform dispozițiilor art. 36-40 din Legea nr. 10/2001, în forma inițială, au fost restituite Primarului comunei Marca, potrivit prevederilor art. 25 din Titlul VII al Legii nr. 247/2005.

Pe temeiul obligației de reanalizare a proceselor-verbale încheiate de prefecturi, prin care s-au consemnat sume care urmează a se acorda ca despăgubire, stipulată în art. 24 din Titlul VII, constatându-se că, potrivit modificărilor aduse Legii nr. 10/2001, restituirea în natură este posibilă, dosarul lui C.E. a fost înaintat entităților investite cu soluționarea notificării, respectiv Primarului comunei Marca.

În acest sens, Prefectura jud. Sălaj a adus la cunoștința unității deținătoare că, potrivit prevederilor art. 16 din Legea nr. 10/2001, astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 247/2005, imobilul casă există în natură, se încadrează în lista imobilelor menționate la lit. a, pct. 2 din anexa 2 la Legea nr. 10/2001 și există posibilitatea restituirii în natură.

Cu toate acestea, noua dispoziție emisă de primar și atacată în acest litigiu, nr. 844/15.06.2007, nu numai că nu restituie în natură construcția către reclamantii, dar respinge în întregime notificarea autoarei lor, contestându-i calitatea de succesoare a proprietarilor tabulari de la care imobilul a fost preluat abuziv.

În cadrul plângerii formulată de reclamantii pentru anularea acestei de-a doua dispoziții, prima instanță, cercetând și interpretând probele administrate, extrase CF, acte de stare civilă, a conchis că notificatoarea C.E. a fost nepoata de fiu a lui W.K. și fiica lui F.I., iar cererea de restituire trimisă în termen legal, în conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, are valoare de acceptare a succesiunii pentru imobilul în litigiu.

După cum rezultă din memoriul de recurs, singurele critici aduse sentinței vizează calitatea lui C.E. de moștenitoare a foștilor proprietari tabulari de la care imobilul a fost preluat abuziv, în anul 1964, fără să se conteste, ulterior stabilirii acestei calități, măsura restituirii în natură la care a recurs tribunalul, urmare a modificărilor aduse art. 16 din Legea nr. 10/2001, prin Legea nr. 247/2005.

Corect au sesizat intimații, prin întâmpinarea depusă, că această problemă a calității lui C.E. de succesoare a foștilor proprietari tabulari și îndreptățirea ei la acordarea măsurilor reparatorii pentru casa ce a fost evidențiată pe parcela nr. top. 155, a fost definitiv și irevocabil tranșată la data epuizării procedurii speciale

administrative reglementate în Legea nr. 10/2001, prin emiterea dispoziției nr. 2/23.01.2002 de către Primarul comunei Marca, care recunoaște și confirmă această calitate a lui C.E., propunând acordarea despăgubirilor bănești și evaluând imobilul la suma de 110.000.000 lei.

Prin neatacarea în instanță a acestei dispoziții a fost finalizată procedura de acordare a măsurilor reparatorii, iar antecesoarei apelanților i s-a stabilit calitatea de persoană îndreptățită să obțină aceste măsuri reparatorii, în echivalent, sub forma despăgubirilor bănești.

C.E. a devenit beneficiara unui drept câștigat, deținătoarea unui bun, în sensul art. 1 din Protocolul 1 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, iar conduita adoptată de pârât, prin care repune în discuție acest drept și îi neagă calitatea de persoană îndreptățită la măsuri reparatorii, se constituie într-o încercare de eludare a dispozițiilor imperative ale Legii nr. 10/2001, o nesocotire a dreptului validat în patrimoniul lui C.E. și o atingere adusă dreptului de proprietate privată al reclamantilor.

Împrejurarea că acest imobil cu destinație de casă, în care funcționează în prezent dispensarul uman din localitate, nu a fost cuprins în activul succesoral al defunctei C.E., nu are relevanță asupra problemei deduse judecății, cu atât mai mult cu cât, la data emiterii certificatului de moștenitor, în patrimoniul lui C.E. a fost recunoscut numai un drept de creanță reprezentat de valoarea imobilului trecut în proprietate de stat.

Dar, chiar făcând abstracție de acest raționament, în cauză a fost pe deplin dovedită calitatea lui C.E. de moștenitoare legală a foștilor proprietari tabulari ai construcției, cu toate că această calitate nu a fost justificată prin certificate de moștenitor. Proba filiației a fost considerată admisibilă, în cadrul procedurii reglementată în Legea nr. 10/2001, și de pe temeiul actelor de stare civilă, conform interpretării date prin normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 498/2003, respectiv H.G. nr. 250/2007, iar în speță s-a demonstrat că nu au existat notificări din partea altor potențiali succesibili ai foștilor proprietari tabulari, cererea de restituire făcând dovada acceptării moștenirii pentru imobilul revendicat.

Omișiunea lui C.E. de a accepta în scris oferta de despăgubiri propusă în cuprinsul dispoziției nr. 2/2002, conform art. 24 alin. 3 din Legea nr. 10/2001, în forma inițială, ea decedând la scurt timp după emiterea dispoziției, respectiv în 15.02.2002, lipsa unui răspuns scris în acest sens și din partea moștenitorilor ei, nu pot fi interpretate de către recurent ca o neacceptare a ofertei, deci inexistența unei propuneri de acordare a despăgubirilor bănești, cât timp această dispoziție nu a fost atacată în instanță în termen de 30 de zile de la comunicare, ceea ce înseamnă că soluția propusă de primar a rămas definitivă.

Examinând hotărârea criticată în limitele criticilor formulate prin memoriul de recurs, se constată că este legală și temeinică, măsura restituirii în natură a construcției ce a aparținut autorilor lui C.E. fiind dispusă de către prima instanță cu respectarea textului art. 16 din Legea nr. 10/2001, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 247/2005.

Însă, prin raportare la prevederile art. 304 pct. 6 C.pr.civ., se observă că, atunci când a hotărât restituirea în natură către reclamantii a construcțiilor evidențiate în CF 5 Șumal, nr. top. 155, tribunalul a dat și ceea ce nu s-a cerut, căci una dintre casele care au fost înscrise pe parcela nr. top. 155 reprezintă proprietatea tabulară a unor terțe persoane fizice, P.G. și soția P.M., iar aceasta nu a făcut obiectul notificării trimise de C.E. și nici al plângerii introdusă la instanța de judecată.

Această a doua casă de locuit a fost notată în CF 5 Șumal, nr. top. 155, în data de 21.01.1983, așa cum reiese din coala funciară și copia CF, în favoarea lui A.E., prin

construcție în regie proprie, sub B.19, transcrisă în aceeași zi, sub B.20 și B.21, în beneficiul lui P.G. și soția M., prin contract autentic de vânzare-cumpărare, ca bun comun.

Față de această împrejurare, în baza art. 312 alin. 1 C.pr.civ., recursul pârâtului se va admite în parte și sentința va fi modificată în parte, prin inserarea elementelor de identificare a casei ce se restituie în natură către reclamant și înlăturarea dispoziției de restituire a casei ce aparține lui P.G. și M.

Legea nr. 10/2001. Teren preluat abuziv. Persoană îndreptățită, cetățean străin. Drept de folosință. Drept de proprietate. Cesiunea drepturilor privind măsurile reparatorii. Efecte

Dreptul reclamantului, cetățean străin, asupra terenului restituit prin dispoziția contestată, este unul de proprietate și nu doar unul de folosință specială. Întrucât imobilul a fost preluat abuziv, fără titlu, de la reclamant și fratele, respectiv mama acestuia, conform disp. art. 2 alin. 1 lit. i raportat la disp. art. 6 alin. 1 din Legea nr. 213/1998, aceștia nu au pierdut niciodată dreptul de proprietate asupra terenului. Iată, deci, că nu este vorba de o dobândire pentru viitor, ci de recunoașterea împrejurării că dreptul de proprietate nu a fost pierdut niciodată. Mai mult, dacă era vorba de moștenitorii fostului proprietar, aceștia ar putea dobândi dreptul de proprietate prin moștenire. Cu atât mai mult trebuie recunoscut acest drept în favoarea vechiului proprietar.

Chiar dacă existența dreptului de proprietate nu este afectată de lipsa dispoziției de restituire, exercițiul său este condiționat de emiterea ei.

Cesiunea drepturilor privind măsuri reparatorii de orice natură, inclusiv prin echivalent, oneroasă sau gratuită, nu este prohibită de lege, însă produce efecte inter partes, chiar dacă s-ar realiza condițiile de publicitate prevăzute de art.1393 C.civ., respectiv notificarea cesiunii, ca în speță, întrucât primarul nu este un simplu debitor cedat, fiind abilitat prin lege să stabilească măsurile reparatorii, și nu obligat personal față de foștii proprietari sau moștenitorii acestora.

Curtea de Apel Cluj, Secția civilă, decizia nr. 76/A din 12 martie 2008

Prin sentința civilă nr. 759/7.11.2007 a Tribunalului Cluj, a fost admisă în parte plângerea formulată de T.V.N. împotriva pârâtului Primarul Municipiului Cluj-Napoca și, în consecință, a fost anulată dispoziția nr. 4211/8.03.2007 și dispusă restituirea în natură către petent a cotei de 28/32 parte din imobilul construcției situat în Cluj-Napoca, str. H., înscris în C.F. 6307 A 1, nr. top 6293.

A fost acordat un drept de folosință special în favoarea petentului cu privire la terenul în suprafață de 425 mp.

A fost respinsă cererea privind intabularea dreptului de proprietate ca prematură.

În considerentele acestei sentințe, tribunalul a reținut că imobilul în litigiu este înscris în C.F. 6307 Cluj A 1, nr. top 6293 - casă cu 2 camere, dependințe și teren în suprafață de 118 stj.p.

Imobilul a intrat în proprietatea lui N.I. și soția născ. P.R. prin cumpărare, în anul 1947, conform mențiunilor de sub B 4-5, iar apoi, după decesul lui N.I., a fost intabulat dreptul de proprietate în favoarea lui N.R. asupra cotei de 2/16 parte, cu titlu de moștenire (B6), această cotă fiind ulterior donată lui N.I. (intabulată sub B7).

În temeiul art. 30 din Legea 58/1974, cota de 53/425 parte teren a fost trecută în proprietatea statului, dreptul de proprietate fiind intabulat sub B 8-9.

La 31.08.1990, asupra cotei de 2/16 parte din construcții, se intabulează dreptul de proprietate prin cumpărare în favoarea lui V.R. și soția A. (B 10-11).

Prin Decizia nr. 365/23.10.1989 a Consiliului Popular al Județului Cluj, construcția și terenul în suprafață de 425 mp trec în proprietatea statului astfel: cota de 6/32 parte al lui N.I. este preluată fără plată, cota de 6/32 parte al lui N.T. și cota de 20/32 parte al lui N.R. se preiau cu plata despăgubirilor de 5220 lei și respectiv 17.401 lei.

Această decizie a fost emisă în aplicarea Decretului 223/1974.

La data de 9 august 2001, N.T. - fiul lui N.I. sen., apoi, N.I. și N.R., au notificat pârâțul pentru restituirea în natură a imobilului.

Conform certificatului de moștenitor nr. 214/1981 emis de Notariatul de Stat Cluj, masa succesorală rămasă după defunctul N.I., decedat la 10.09.1980, se compune din imobilul în litigiu, succesorii defunctului fiind N.R., soție supraviețuitoare, în cotă de 2/8 parte, precum și fiii I. și T. în cote de câte 3/8 parte.

Potentul N.T. a fost mandatat de ceilalți succesori pentru a întreprinde toate demersurile în vederea restituirii imobilului, iar acesta l-a mandatat, la rândul său, pe numitul T.S. cu același mandat.

Conform actului emis la 21.08.2002, N.R. și fiul I. au cedat cotele lor de proprietate către petent, iar apoi, la 26.09.2005, N.R. a decedat.

Din conținutul notificării, rezultă că se contestă donația făcută de N.R. numitei N.I., fără, însă, a se solicita anularea donației sau a contractului de vânzare-cumpărare pentru această cotă dobândită în final de numiții V.

Potrivit art. 6 din Legea 213/1998, fac parte din domeniul public sau privat al statului sau unităților administrativ-teritoriale bunurile dobândite în perioada 6.03.1945-22.12.1989, dacă au intrat în proprietatea statului în temeiul unui titlu valabil, cu respectarea constituției, a tratatelor internaționale la care România este parte, precum și a legilor în vigoare la data preluării.

Decretul 223/1974 contravenea dispozițiilor Constituției din 1965, potrivit căreia dreptul de proprietate personală era ocrotit de lege, iar terenurile și construcțiile puteau fi expropriate numai pentru lucrări de interes obștesc și cu plata unei juste despăgubiri.

Același decret încălca și normele cuprinse în Codul Civil, norme potrivit cărora nimeni nu putea fi silit a ceda proprietatea sa, afară numai pentru cauză de utilitate publică și primind o dreaptă și prealabilă despăgubire.

Decizia administrativă nr. 365 nu reprezintă un act/titlu valid de preluare, astfel că sunt incidente în cauză disp. art. 1,2 și 7 din Legea 10/2001.

Prin Dispoziția emisă, nu s-a soluționat notificarea și sub aspectul terenului solicitat, susținerile pârâțului privind valabilitatea preluării fiind neîntemeiate, întrucât Legea 10/2001, definind noțiunea de imobil preluat abuziv, nu face nicio distincție cu privire la diferitele categorii de legi ce au putut constitui temeiul preluării cu titlu.

Reglementarea înscrisă la pct.1.4 lit.B din Normele metodologice prin care se stabilește caracterul neabuziv al preluării în situația în care s-au acordat despăgubiri este în evidentă contradicție cu dispozițiile legii în aplicarea căreia au fost emise normele.

Din considerentele arătate, plângerea a fost admisă, dispunându-se restituirea în natură a cotei de 28/32 parte din construcții.

Cererea privind intabularea dreptului de proprietate asupra construcției a fost respinsă, având în vedere neformularea unei cereri pentru intabularea succesivă a

dreptului de proprietate al succesorilor, petentul având posibilitatea solicitării intabulării pe calea unei acțiuni separate.

În ce privește terenul, tribunalul a considerat plângerea neîntemeiată, întrucât textul OUG 184/2002 a fost menținut și după intrarea în vigoare a Legii 247/2005, în sensul că cetățenii străini nu au calitatea de persoane îndreptățite în sensul Legii 10/2001 la restituirea în natură a unor terenuri intravilane, dar ei pot opta pentru dobândirea unui drept de folosință special, drept care conferă titularului drepturile și obligațiile unui proprietar, exceptând dreptul de dispoziție.

Atât petentul, cât și ceilalți succesori în numele cărora a acționat, sunt cetățeni străini, conform actelor depuse.

În ceea ce privește despăgubirile, rezultă că acestea au fost doar stabilite fără a se face dovada că au fost și achitate fostului proprietar, în același sens fiind și declarațiile date de petent la Ambasada României la Stockholm.

Așa fiind, cu privire la terenul în suprafață de 425 mp s-a acordat un drept de folosință special în favoarea petentului.

Împotriva acestei decizii, a declarat în termen legal apel reclamantul, solicitând schimbarea ei, în sensul admiterii în totalitate a plângerii.

În motivarea apelului său, reclamantul învederează că greșit a restituit prima instanță doar cota de 28/32 parte din construcție în loc de cota de 32/32 parte, fără a ține seama de declarațiile de renunțare la drepturi ale celorlalți moștenitori, respectiv a lui N.R. și a lui N.I. în favoarea reclamantului.

În ceea ce privește cota numitei N.R., de 2/16 parte, aceasta nu avea cum să fie donată numitei N.I., câtă vreme, la data încheierii contractului de donație, imobilul era deja trecut în proprietatea statului.

În apel, reclamantul a și cerut anularea contractului de donație, însă, ulterior, raportat la disp.art.294 alin.1 Cod proc.civ., puse în discuție de instanță la primul termen de judecată, conform încheierii din 6.02.2008, a arătat că nu mai susține această cerere nouă, formulând o acțiune separată în justiție înregistrată sub nr.3031/211/2008 la Judecătoria Cluj-Napoca.

În fine, reclamantul a susținut că se impune restituirea integrală în natură și a terenului, în conformitate cu legislația Uniunii Europene, România având calitatea de stat membru.

Analizând apelul formulat prin prisma motivelor invocate, raportat la disp.art.292 alin. 1 și 295 alin.1 Cod proc.civ., curtea apreciază că acesta este doar parțial fondat, din considerentele ce urmează a fi expuse.

Astfel, așa cum rezultă din copia cărții funciare nr. 6307 Cluj, corpul funciar A+1, compus din parcela cu nr.top 6293, casă și teren în suprafață de 118 stjp, a fost proprietatea tabulară a soților N.I. și N.R., născ. P., sub B 4, 5.

N.I. a decedat la data de 10.09.1980, moștenitorii săi fiind N.R., soție supraviețuitoare, cota de 2/8 parte și copiii N.I. și N.T., cota de câte 3/8 parte, conform certificatului de moștenitor nr.814/18.02.1981 eliberat de Notariatul de Stat Județean Cluj. Din masa succesorală a acestuia, făcea parte și cota de 1/2 parte din imobil obiect al prezentului litigiu, astfel că, prin succesiune, N.R. a dobândit cota de 2/16 parte din imobil, iar cei doi copii de câte 3/16 parte.

Dintre cei trei moștenitori, doar soția supraviețuitoare și-a înscris cota de proprietate de 2/16 parte dobândită cu titlu de moștenire sub B 6.

Această cotă de 2/16 a fost donată numitei N.I. prin contractul autenticat sub nr.1548/26.01.1989 de același Notariat de Stat, N.I. intabulându-și dreptul de proprietate sub B 7 în aceeași zi.

Cota ei a fost vândută numiților V.R. și soția A. prin contractul autentificat la data de 30.08.1990 de același Notariat de Stat, aceștia întabulându-și dreptul de proprietate sub B 10-11 și fiind și în prezent proprietarii tabulari ai acestei cote.

Întrucât, la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare, dreptul de proprietate asupra terenurilor nu putea fi transmis prin acte juridice încheiate între vii, în baza art. 30 din Legea nr. 58/1974, cota reală de 53/425 parte din teren, aferentă cotei ideale de 2/16, a trecut în proprietatea Statului Român și administrarea ICRAL Cluj-Napoca, care și-au intabulat dreptul sub B 8,9.

Prin decizia nr.365 din 23.10.1989 a fostului Comitet Executiv al Consiliului Popular al județului Cluj, imobilul a trecut în proprietatea Statului Român, după cum urmează: cota de 6/32 parte a lui N.I. fără plată, cota de 6/32 parte a lui N.T. cu plată, respectiv 5220 lei, iar cota de 20/32 parte a numitei N.R. cu plată, contra sumei de 17401 lei.

În realitate, la data emiterii acestei decizii, N.R. nu mai era titulara cotei de 20/32 parte, ci doar a cotei de 16/32 parte, întrucât cota de 4/32 parte (2/16 parte) dobândită cu titlu de moștenire după soțul ei, de sub B 6, a fost înstrăinată anterior numitei N.I..

Iată, deci, că o cotă de 2/16 parte solicitată prin notificare și, inclusiv, prin prezentul apel, nu a fost preluată abuziv de stat de la antecesoarea reclamantului N.R., putându-se vorbi, eventual, de o preluare abuzivă de la N.I., care nici măcar nu a fost trecută în decizia de preluare, deși, la data emiterii ei, era proprietara tabulară a acestei cote.

De altfel, Statul Român nici nu și-a intabulat dreptul de proprietate în baza deciziei de preluare, iar asupra cotei numitei N.I. nici nu putea să-și înscrie dreptul, neexistând condițiile de opozabilitate cerute de art.19 din Decretul-lege nr. 115/1938, respectiv art. 22 din Legea nr. 7/1996 republicată.

În ceea ce privește dreptul asupra terenului, este adevărat că, potrivit art. 2 alin. 1 din OUG nr. 184/2002 pentru modificarea și completarea Legii nr. 10/2001 și a OUG nr. 94/2000, „cetățenii străini și apatrizii care au calitatea de persoane îndreptățite potrivit Legii nr. 10/2001 la restituirea în natură a unor terenuri, situate în intravilanul localităților, pot opta pentru dobândirea unui drept de folosință special care conferă titularului drepturile și obligațiile conferite de lege proprietarului, cu excepția dreptului de dispoziție”.

Conform alin. 3 al aceluiași articol, acest drept de folosință se convertește în drept de proprietate în cazul transmiterii sale în favoarea unui cetățean român sau a unei persoane juridice române.

De remarcat, însă, că ordonanța de urgență a fost emisă sub imperiul Constituției din anul 1991 nerevizuită, ce nu permitea dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor de către cetățenii străini sau apatrizi.

Această Constituție, însă, a fost revizuită prin Legea nr. 429/2003, aprobată prin Referendumul național din 18-19 octombrie 2003, confirmat prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 3 din 22 octombrie 2003.

Potrivit Constituției revizuite, respectiv art. 44 alin. 2 Teza a II-a, „cetățenii străini și apatrizii pot dobândi dreptul de proprietate privată asupra terenurilor numai în condițiile rezultate din aderarea României la Uniunea Europeană și din alte tratate internaționale din care România este parte, pe bază de reciprocitate, în condițiile prevăzute prin lege organică, precum și prin moștenire legală”.

Așadar, Constituția revizuită după intrarea în vigoare a ordonanței de urgență permite dobândirea dreptului de proprietate și de către cetățenii străini în anumite condiții.

Potrivit disp. art. 2 alin. 2 din Legea nr. 10/2001, "persoanele ale căror imobile au fost preluate fără titlu valabil își păstrează calitatea de proprietar avută la data preluării, pe care o exercita după primirea deciziei sau a hotărârii judecătorești de restituire, conform prevederilor prezentei legi".

Întrucât imobilul a fost preluat abuziv, fără titlu, de la reclamant și fratele, respectiv mama acestuia, conform disp. art. 2 alin. 1 lit. i raportat la disp. art. 6 alin. 1 din Legea nr. 213/1998, aceștia nu au pierdut niciodată dreptul de proprietate asupra terenului. Iată, deci, că nu este vorba de o dobândire pentru viitor, ci de recunoașterea împrejurării că dreptul de proprietate nu a fost pierdut niciodată. Mai mult, dacă era vorba de moștenitorii fostului proprietar, aceștia ar putea dobândi dreptul de proprietate prin moștenire. Cu atât mai mult trebuie recunoscut acest drept în favoarea vechiului proprietar.

Din considerentele arătate, în temeiul art. 296 C.pr.civ, curtea va admite în parte apelul reclamantului, în ceea ce privește dreptul asupra terenului restituit prin dispoziția contestată, care este unul de proprietate și nu doar unul de folosință specială.

Mai trebuie amintit că porțiunea de 53/425 parte trecută în proprietatea statului în baza art.30 din Legea nr. 58/1974 face obiectul Legii nr. 18/1991 (art.36 alin. 3), persoane îndreptățite la constituirea dreptului de proprietate fiind titularii cotei corespunzătoare asupra construcției.

Cum această împrejurare nu a fost invocată de pârât, curtea nu poate înrăutăți situația reclamantului în propria sa cale de atac, conform art.296 Teza a II-a Cod proc.civ.

În condițiile în care prezenta hotărâre, în fapt, suplinește dispoziția primarului, anulând-o parțial și dispunând pe fond asupra măsurilor reparatorii, ea va putea fi contestată de terții interesați în aceleași condiții ca și dispoziția motivată.

Este, de asemenea, de menționat că actele încheiate între foștii proprietari de la care a fost preluat imobilul privind transferul drepturilor anterior emiterii dispoziției asupra notificării nu sunt opozabile primarului, care este obligat să soluționeze notificarea, întrucât, potrivit dispozițiilor legii, el trebuie să stabilească măsuri reparatorii prin echivalent în favoarea persoanelor îndreptățite, adică a foștilor proprietari sau a moștenitorilor acestora, nicidecum în favoarea dobânditorilor cu titlu particular. Aceasta cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 2 alin. 2 din lege, în cazul preluării fără titlu valabil, chiar dacă persoana îndreptățită își păstrează calitatea de proprietar avută anterior preluării, și-o exercită abia după primirea dispoziției sau hotărârii judecătorești de restituire. În plus, potrivit dispozițiilor art. 25 alin. 4 din Legea nr. 10/2001 în forma actuală, după ultima republicare, dispoziția de aprobare a restituirii în natură a imobilului face dovada proprietății persoanei îndreptățite asupra imobilului, are valoare de act autentic și constituie titlu executoriu pentru punerea în posesie, după îndeplinirea formalităților de publicitate imobiliară.

Prin urmare, chiar dacă existența dreptului nu este afectată de lipsa dispoziției de restituire, exercițiul său este condiționat de emiterea ei.

Cesiunea drepturilor privind măsuri reparatorii de orice natură, inclusiv prin echivalent, oneroasă sau gratuită, nu este prohibită de lege, însă produce efecte *inter partes*, chiar dacă s-ar realiza condițiile de publicitate prevăzute de art.1393 C.civ., respectiv notificarea cesiunii, ca în speță, întrucât primarul nu este un simplu debitor cedat, fiind abilitat prin lege să stabilească măsurile reparatorii, și nu obligat personal față de foștii proprietari sau moștenitorii acestora.

Dacă s-ar aprecia că este vorba de o înstrăinare sub condiție suspensivă, în cazul restituirii în natură a imobilului sau a stabilirii măsurilor reparatorii prin

echivalent ori a respingerii cererii având un astfel de obiect, înstrăinarea se consolidează ori se desființează retroactiv, după caz, neînsemnând, în nici un caz, o sarcină a organului abilitat de lege de a emite dispoziția pe numele cesionarului.

Toate aceste împrejurări, însă, nu au fost invocate de pârât, astfel că instanța de apel, aplicând dispozițiile art. 296 Teza a II-a C.pr.civ., nu va înrăutăți situația reclamantului în propria cale de atac.

Drepturi salariale. Prime de Paști și de Crăciun. Acordarea sub forma unei suplimentări incluse în salariul de bază

Curtea de Apel Cluj, secția civilă, decizia nr.669/R din 18 martie 2008

Prin sentința civilă 2523 din 17 dec.2007, Tribunalul Sălaj a respins excepția prescripției dreptului material la acțiune invocată de pârâta SC P. SA București.

A admis acțiunea formulată de reclamanta S.E. și a obligat pe pârâta SC P. SA București să achite reclamantei suma de 6.264,06 lei reprezentând prima de Paști și de Crăciun convenite pentru perioada 2004-2006, actualizată în raport de indicele de inflație la data plății.

Pentru a pronunța această hotărâre, s-au reținut următoarele:

Reclamanta a fost angajată societății comerciale pârâte. Conform contractului colectiv de muncă pe anul 2004 (art.168 alin.1) cu ocazia sărbătorilor de Paști și de Crăciun salariații SNP P. SA vor beneficia de câte o suplimentare a drepturilor salariale în cuantum de un salariu de bază mediu pe SNP P. SA. S-a prevăzut de asemenea că, pentru anul 2003, suplimentarea va fi introdusă în salariul de bază al fiecărui salariat.

Contractul colectiv de muncă a fost menținut pentru anii 2004-2005, dar reclamanta nu a beneficiat de suplimentările respective.

S-a apreciat de către prima instanță că acțiunea este întemeiată, fiind obligată pârâta să plătească suma arătată în dispozitiv.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta SC P. SA București, solicitând modificarea ei în sensul respingerii ca nefondate a acțiunii.

În motive s-a arătat în esență că, în anul 2003 primele de Paști și de Crăciun au fost achitate salariaților, prin includerea în salariul de bază, iar în anii ulteriori, sumele ce reprezintă primele de mai sus au fost împărțite la 12, și au fost de asemenea introduse în salariul de bază al fiecărui angajat, determinând astfel, majorarea salariului. Prin urmare, greșit prima instanță a reținut că suplimentările salariale au fost introduse în salariul de bază numai în anul 2003, nu și în anii 2004-2007, deși suma inițial atribuită (în anul 2003) nu a mai fost redusă niciodată. Astfel fiind dacă introducerea unor noi sume în salariul de bază în anii următori (2004-2007) s-ar fi dispus, ar fi însemnat ca angajații să beneficieze de mai multe ori de suplimentările salariale, inclusiv de cele primite anterior.

Faptul că în contractele colective de muncă pentru anii 2004-2007 nu s-a abrogat alin.1 al art.168, duce la concluzia că angajații au avut dreptul și în anii următori la suma cuprinsă în salariul de bază pentru anul 2003, în caz contrar, acel salariu ar fi scăzut, prin eliminarea sumei ce reprezintă suplimentarea dispusă.

S-a mai arătat că, suma stabilită de prima instanță este și eronată, câtă vreme s-a avut în vedere salariul mediu brut pe P., deși conform art.168 alin.1 din CCM suplimentările se calculează în raport de salariul de bază mediu pe SNP P. SA, în consecință, în subsidiar se impune recalcularea sumelor solicitate în raport de acest salariu.

S-a arătat de asemenea că, acțiunea reclamantului este prescrisă, în raport de dispozițiile art.283 alin.1 din C. muncii, care arată că, cererile în vederea soluționării unui conflict de muncă pot fi formulate în termen de 6 luni de la data nașterii dreptului la acțiune, indiferent de natura obiectului cauzei.

Recursul nu este întemeiat.

Astfel, în ceea ce privește prescripția dreptului la acțiune se constată că excepția formulată de societatea comercială pârâtă este neîntemeiată.

Așa cum a reținut și prima instanță, în cauză sunt aplicabile dispozițiile art.166 din Codul muncii, conform cărora, acțiunile vizând drepturi salariale sunt supuse termenului de prescripție de 3 ani. Având în vedere data la care s-a formulat acțiunea (10 sept.2007) rezultă că pretențiile pentru anul 2004 cu titlu de drepturi de natură salarială au fost formulate în termen.

În ceea ce privește fondul cauzei se constată că motivele de recurs formulate nu sunt întemeiate.

Din contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul unității comerciale rezultă că partenerii sociali au convenit ca salariații SNP P. SA să beneficieze cu ocazia sărbătorilor de Paști și de Crăciun de câte o suplimentare a drepturilor salariale în cuantum de un salariu mediu pe SNP P. SA.

Valoarea concretă, modalitățile de acordare, condițiile, criteriile și beneficiarii urmau a fi stabilite prin negocieri între patronat și F.S.L.I. P. (art.168 alin.1).

S-a mai precizat în art.168 alin.2 din C.C.M. că, pentru anul 2003, suplimentările de la alin.1 se vor introduce în salariul de bază al fiecărui salariat.

Din cuprinsul articolului 168, așa cum s-a arătat mai sus se desprinde regula obligației angajatorului de a plăti de două ori pe an (de Paști și de Crăciun) câte o sumă de bani egală pentru toți angajații – stabilită la nivelul unui salariu de bază mediu pe SNP – sumă ce se va concretiza prin negociere cu sindicatul și excepția referitoare la anul 2003 când suplimentările sunt cuprinse în salariul de bază al fiecărui salariat.

Întrucât excepțiile sunt de strictă interpretare, susținerea pârâtei în sensul în care suplimentările pe anii 2004-2006 nu se mai cuvin, ele fiind deja introduse în salariul fiecărui angajat în anul 2003 nu are nici un temei.

Aceasta întrucât, dacă ar fi așa, dispozițiile alin.1 din art.168 nu ar avea nici o finalitate, ea legiferând o obligație care deja fusese executată încă în anul 2003.

În consecință, cu totul corect prima instanță a reținut că suplimentările de salariu cu ocazia sărbătorilor de Paști și de Crăciun se cuvin angajaților, cu atât mai mult cu cât din cuprinsul textului art.168 alin.1 rezultă că la evenimentele respective se plătește câte o suplimentare, făcând excepție doar anul 2003, când plata s-a făcut eșalonat pe întregul an (alin.2).

Sub acest aspect nu are nici o relevanță faptul că în acest mod salariul fiecărui angajat a crescut putându-se reține eventual un consens al partenerilor sociali în acest sens.

În ceea ce privește suma la care a fost obligată SNC P. SA, critica formulată în recurs este de asemenea, nefondată, prima instanță stabilind prima pentru Crăciun 2004 la suma de 980 lei, din care rezultă că salariul mediu brut la nivelul societății comerciale este de 9.800.000 lei (vechi).

Față de cele de mai sus se constată că nici unul din motivele de recurs formulate de societatea pârâtă nu este întemeiat, iar sentința fiind legală și temeinică, va fi menținută în întregime.

Stabilirea pensiei. Venituri realizate de asigurat pentru care s-au achitat contribuții de asigurări, fără ca acestea să fie evidențiate însă în cartea de muncă

Potrivit art. 1 din Decretul nr. 389/1972 angajatorii au vărsat contribuția de 15% asupra câștigului brut realizat de personal, indiferent de forma în care s-au realizat aceste venituri.

În baza art. 2 lit. e din Legea nr. 19/2000 drepturile de asigurări sociale se cuvin pe temeiul contribuțiilor de asigurări sociale plătite iar veniturile la care a făcut referire au fost avute în vedere la calcularea și aplicarea contribuțiilor.

Nu se poate admite că baza de calcul a contribuției de asigurări sociale să fie constituită din anumite sume, iar la stabilirea pensiei cu prestație de asigurări sociale veniturile în cauză să nu se ia în considerare deoarece ne-am afla în situația în care această prestație nu ar fi proporțională cu prețul plătit, creându-se o inechitate.

Curtea de Apel Cluj, secția civilă, decizia nr.734/R din 25 martie 2008

Prin sentința civilă nr. 2295 din 26 noiembrie 2007, pronunțată de Tribunalul Cluj, s-a admis în parte acțiunea formulată de reclamanta S.L. împotriva pârâtei CASA JUDEȚEANĂ DE PENSII CLUJ, pârâta fiind obligată să emită o nouă decizie de pensionare pentru reclamantă, cu data de 20 sept.2007, cu luarea în considerare a Adeverinței nr. 1106 din 28.02.2007 emisă de SC M. SA.

S-au respins celelalte capete de cerere.

Pentru a pronunța această sentință, tribunalul a reținut că prin Decizia nr. 171424 emisă la 30 aug.2005, reclamantei i s-a recalculat pensia care trebuie acordată, fiind stabilit și stagiul de cotizare și vechimea în muncă.

În cursul anului 2007, reclamanta a depus o cerere la pârâtă pentru a-i fi recalculată pensia având-se în vedere și sporurile de care a beneficiat în perioada 13 aprilie 1973 – 16 aprilie 1992.

Din această adeverință rezultă că în perioada 13 apr. 1973 – 16 apr.1992 reclamanta, având funcția de laborantă, a realizat venituri suplimentare la retribuiția tarifară de încadrare și pentru care s-au achitat lunar cotele la CAS, inclusiv contribuția la pensia suplimentară, cu toate acestea pârâta a respins cererea reclamantei.

Având în vedere cele de mai sus, instanța în temeiul art.155 coroborat cu art.87 din Legea nr. 19/2000 a admis în parte acțiunea.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta CASA JUDEȚEANĂ DE PENSII CLUJ, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței nr. 2295/2007 a Tribunalului Cluj și respingerea acțiunii.

În motivele de recurs arată că reclamantului i s-a stabilit pensia în conformitate cu Legea nr. 3/1977, iar recalcularea s-a făcut în baza unor legi speciale, Legea nr. 19/2000 fiind incidentă numai celor pensionați în baza acestei legi.

Potrivit art. VI al O.U.G. nr. 4/2005, nu au făcut parte din baza de calcul a pensiilor de dinainte de 01.04.2001 formele de retribuire în acord, astfel că nu pot fi luate în calcul la recalcularea pensiei.

Reclamanta S.L., prin întâmpinare, solicită respingerea recursului și menținerea sentinței atacate ca fiind temeinică și legală.

Examinând hotărârea atacată în raport de motivele invocate, Curtea de Apel urmează să respingă recursul pentru următoarele considerente:

Veniturile obținute suplimentar la retribuiția tarifară de încadrare au avut caracter permanent în perioada arătată fiind cumulate cu salariul individual brut și incluse alături de celelalte sporuri în baza de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale, achitându-se lunar atât cotele CAS cât și contribuția la fondul pentru pensia suplimentară. Introducerea acestor sporuri în baza de calcul a contribuției pentru asigurări sociale se încadrează în disp. art. 23 din Legea nr. 19/2000 și aceste sporuri sunt prevăzute de art. 78 din aceeași lege.

Deși potrivit disp. O.U.G. nr. 4/2005 sumele reprezentând acordul nu se iau în calculul drepturilor de pensie întrucât ele nu au făcut parte din baza de calcul a pensiei conform legislației anterioare, invocându-se imposibilitatea verificării respectivelor venituri (venituri pe care le probează cu înscrisurile arătate în adeverința depusă la dosar), rolul instanței este nu doar de a constata și cenzura directa aplicare a O.U.G. nr. 4/2005 ci și de a interpreta actul normativ, inclusiv prin prisma Legii nr. 19/2000 (pentru că procedura de recalculare vizează tocmai înlăturarea discriminărilor), opinia fiind aceea că în pofida acestei reglementări exprese, sumele se impune a fi luate în calcul.

Raționamentul juridic ce stă la baza acestei opinii este fundamentat de forța juridică a legii față de ordonanță, pe considerente de echitate și motive care țin de preeminența principiilor în baza cărora un text de lege a fost edictat în raport de excepțiile ce au la bază tratamente discriminatorii.

Conform disp. art. 2 alin. 1 din O.U.G. nr. 4/2000 modificată recalcularea se efectuează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, cu respectarea Legii nr. 19/2000.

Din mențiunile arătate în adeverința depusă la dosar rezultă că reclamantul a realizat venituri din acord, compensații și premii care au fost incluse în baza lunară de calcul a contribuției individuale de asigurări sociale și pensie pensia suplimentară. Pe toată această perioadă s-au achitat lunar cotele de CAS inclusiv contribuția la pensia suplimentară conform cu legislația în vigoare iar sporurile trecute în coloana acord au avut caracter de venit în înțelesul Legii nr. 49/1982.

Potrivit art. 1 din Decretul nr. 389/1972 angajatorii au vărsat contribuția de 15% asupra câștigului brut realizat de personal, indiferent de forma în care s-au realizat aceste venituri.

În conformitate cu art. 164 din Legea nr. 19/2000, la determinarea punctajelor se utilizează salariile brute sau nete în baza înregistrărilor din carnetele de muncă iar la alin. 2 se stipulează că se au în vedere și sporurile înregistrate în carnetele de muncă. Aceasta nu înseamnă că sporurile neînregistrate în carnetele de muncă și care au intrat în bazele de calcul a contribuției de asigurări sociale nu ar putea fi luate în considerare atâta vreme cât se face dovada existenței acestora prin adeverințe, întrucât ar atrage încălcarea unuia din principiile ce guvernează sistemul public de asigurări sociale.

În baza art. 2 lit. e din Legea nr. 19/2000 drepturile de asigurări sociale se cuvin pe temeiul contribuțiilor de asigurări sociale plătite iar veniturile la care a făcut referire au fost avute în vedere la calcularea și aplicarea contribuțiilor.

Nu se poate admite că baza de calcul a contribuției de asigurări sociale să fie constituită și din aceste sume iar la stabilirea pensiei cu prestație de asigurări sociale să nu se ia în considerare deoarece ne-am afla în situația în care această prestație nu ar fi proporțională cu prețul plătit, creându-se o inechitate.

În concretizarea acestui principiu art. 78 alin. 4 din Legea nr. 19/2000 prevede că punctajul asiguratului, stabilit conform prevederilor alin. (1) și (2), se calculează la nivelul veniturilor brute realizate pentru care s-au plătit contribuții de asigurări sociale.

În aplicare acestui text legal art. I pct. 7 din Ordinul nr. 680 din 1 august 2007 pentru modificarea Normelor de aplicare a prevederilor Legii nr. 19/2000 prevede că punctul 19 de la secțiunea I "Dispoziții generale (capitolul I din lege)" a capitolului A "Contribuția de asigurări sociale" va avea următorul cuprins: "19. Prin sintagma venitul brut realizat lunar se înțelege venitul brut în bani, achitat din fondul de salarii, reprezentând: a) salariile de bază brute corespunzătoare timpului efectiv lucrat în program normal și suplimentar potrivit formei de salarizare aplicate, inclusiv indemnizațiile de conducere, salariile de merit, indexări, compensări și alte drepturi care, potrivit actelor normative, fac parte din salariul de bază; b) sporurile, indemnizațiile și sumele acordate sub formă de procent din salariu ori sume fixe, indiferent dacă au caracter permanent sau nu, plătite pentru: condiții deosebite de muncă (condiții grele, periculoase, nocive, penibile); activitate desfășurată în mediul rural, în zone izolate; activitate desfășurată de nevăzători; munca prestată în schimbul de noapte; îndeplinirea unor sarcini, activități și responsabilități suplimentare funcției de bază; sporul de fidelitate și altele asemănătoare; c) sumele plătite pentru timpul nelucrat (concedii de odihnă, indiferent de perioada efectuării, concedii de studii, zile de sărbători, zile de repaus săptămânal, concedii plătite pentru evenimente familiale deosebite, ziua profesiei, zile necesare instalării pe post în cazul transferului, întreruperi ale lucrului din motive neimputabile salariaților); d) sumele acordate cu ocazia ieșirii la pensie; e) premiile anuale și cele din cursul anului sub diferite forme, altele decât cele reprezentând participarea salariaților la profit; f) sumele plătite conform legii sau contractelor colective de muncă (al 13-lea salariu, prime de vacanță, aprovizionare de iarnă, prime acordate cu ocazia sărbătorilor naționale sau religioase, etc.); g) alte adaosuri la salarii, aprobate prin lege sau stabilite prin contractele individuale ori colective de muncă (bonusuri, compensații, indemnizația pentru concediul de odihnă neefectuat, ajutoare, precum și alte sume, reprezentând venituri curente sau aferente perioadelor anterioare, inclusiv cele achitate în lunile în care asigurații beneficiază de prestații de asigurări sociale fără a avea zile lucrate sau nu au fost prezenți la serviciu etc.); h) sumele rezultate prin «plata cu ora», gărzi, indemnizații clinice; i) sumele primite de reprezentanții în adunarea generală a acționarilor, în consiliul de administrație, în comitetul de direcție și în comisia de cenzori; j) sumele primite de reprezentanții în organisme tripartite, potrivit legii; k) indemnizații de ședință acordate membrilor comisiilor constituite la nivelul autorităților și instituțiilor publice, potrivit legii; l) alte sume acordate potrivit legii."

În temeiul prevederilor art. 312 alin. 1 și art. 299 și urm., art. 304¹ Cod procedură civilă, curtea urmează să respingă ca nefondat recursul, nefiind incidente nici unul din motivele de casare prevăzute art. 304 Cod procedură civilă.

Stabilirea pensiei. Acte noi. Activitate prestată și după îndeplinirea condițiilor de pensionare, pentru o perioadă mai mică de 12 luni. Luarea în considerare la recalcularea pensiei

În condițiile în care actele doveditoare ale veniturilor reclamantului nu au fost emise și depuse decât după emiterea deciziei de pensionare, și deci nu au fost cunoscute de Casa de pensii anterior, neluarea în considerare la stabilirea punctajului mediu anual al contestatorului nu îi este imputabilă Casei Județene de Pensii, pensionarii având posibilitatea să ceară recalcularea pensiei direct, în temeiul unui act nou, prezentat Casei de pensii, drepturile urmând a fi acordate retroactiv.

Chiar dacă reclamantul a prestat activitate după îndeplinirea condițiilor de pensionare pentru o perioadă mai mică de 12 luni, el are dreptul la recalcularea pensiei, prin adăugarea perioadei efectiv lucrate întrucât prin Decizia Curții Constituționale nr.264/20 martie 2007 s-a stabilit că art.95 alin.1 din Legea 19/2000 este neconstituțional.

Curtea de Apel Cluj, secția civilă, decizia nr.352/R din 7 februarie 2008

Prin sentința civilă 2080/25 oct.2007, Tribunalul Cluj a admis în parte acțiunea formulată de reclamantul S.E. împotriva pârâtei CASA JUDEȚEANĂ DE PENSII CLUJ, aceasta fiind obligată a emite o nouă decizie de pensionare în favoarea reclamantului cu luarea în considerare a salariului de 3840 lei pentru perioada 1 oct.1980 – 1 oct.1983, celelalte capete de cerere fiind respinse.

S-au reținut în considerentele acestei hotărâri următoarele:

Reclamantul a fost pensionat inițial în temeiul Legii 3/1977. La recalcularea pensiei pârâta a luat în considerare în mod eronat pentru perioada 1 oct.1980 – 12 oct.1983 un salariu de încadrare de 3480 lei, deși salariul de care a beneficiat reclamantul a fost de 3.840 lei, așa cum rezultă din cartea sa de muncă.

Cu ocazia recalculării, casa de pensii a făcut aplicarea art.78 alin.8 din Legea 19/2000, calculând majorarea prevăzută de acest text legal pentru întreaga perioadă lucrată după îndeplinirea condițiilor de pensionare.

De asemenea, s-a avut în vedere și perioada lucrată în grupa a II-a de muncă, pentru perioadele 28 martie 1973 – 1 oct.1983 și 15 iunie 1984 – 1 oct.1998.

Cu privire la sporurile a căror reținere a solicitat-o reclamantul, prima instanță a arătat că, întrucât ele nu au fost dovedite de către reclamant, nu pot fi avute în vedere.

Față de aceste considerente, acțiunea a fost admisă numai în parte, conform dispozitivului expus în prima parte.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamantul, solicitând modificarea ei în sensul admiterii în întregime a acțiunii.

În motive s-a arătat că, nu s-a avut în vedere faptul că beneficiul art.78 din Legea 19/2000 trebuia să-i fie aplicată începând cu deciziile emise în 1 sept.2004, 1 august 2005 și respectiv 1 august 2006.

Nu s-a avut în vedere la calcularea pensiei sporul de conducere de care reclamantul a beneficiat, deși conform Ordonanței 1550/2004 era îndreptățit, sens în care prezintă adevărită.

S-a mai arătat că, prima instanță nu i-a soluționat cererea cu privire la decizia de pensionare emisă la 13 dec. 2005 deși valabilitatea acesteia a fost recunoscută prin adresa pârâtei nr.64942/7 nov.2006.

Împotriva aceleiași sentințe a declarat recurs și pârâta Casa Județeană de Pensii Cluj, criticând-o pentru aceea că, în sentință nu s-a precizat decizia a cărei modificare s-a dispus.

Recursurile vor fi admise pentru următoarele considerente:

Reclamantul s-a pensionat prin Decizia 186540 din 23 sept.1998, la vârsta de 55 de ani (născut la 25 mai 1943). S-a avut în vedere la aceea dată că, întrucât a lucrat în grupa a II-a de muncă, reclamantul a fost îndreptățit la pensie, cu reducerea vârstei standard de pensionare, cea de 62 de ani, conform Legii 3/1977, în vigoare la aceea dată. Decizia a fost contestată și s-a pronunțat decizia 346/26 nov.1998.

După apariția Legii 19/2000, pensia reclamantului a fost supusă unor modificări, prin mai multe decizii de pensionare, aflate în copie la dosar.

Prin Decizia 186540/30 nov.2005 s-a dispus recalcularea pensiei reclamantului, în temeiul O.U.G. 4/2005, fiindu-i stabilit un punctaj mediu anual de 2,29014 puncte și un quantum de 677 lei.

Ulterior, la 13 decembrie 2005 s-a emis o nouă decizie de pensie ca urmare a adăugării unui an de stagiu, conform art.95 din Legea 19/2000.

Apoi la 21 iunie 2006 s-a emis o nouă decizie prin care s-a stabilit un punctaj de 2,33849 puncte, iar prin Decizia 186540/3 oct.2006 s-a stabilit din nou pensia reclamantului, reținând un stagiu de cotizare de 46 ani și 22 zile.

Decizia emisă la 30 nov.2005 a fost contestată la 21 februarie 2006 și prin sentința civilă 462/19 februarie 2007 contestația a fost respinsă ca fiind nefondată de către Tribunalul Cluj.

Prin Decizia civilă 1213/29 mai 2007 Curtea de Apel Cluj a admis recursul reclamantului, a casat sentința și a trimis cauza aceleiași instanțe, pentru o nouă judecată, având în vedere faptul că, prima instanță a omis să se pronunțe asupra fondului cauzei.

Din cuprinsul deciziei rezultă că instanța era datoare a verifica corectitudinea salariilor cuprinse în intervalul 1981-83 în raport de care s-a stabilit pensia, sporurile de care a beneficiat reclamantul, aplicabilitatea dispozițiilor art.78 alin.8 din Legea 19/2000 cât și a art.95 din aceeași lege, privit prin prisma deciziei nr.264/20 martie 2007 a Curții Constituționale.

În rejudecare s-a pronunțat sentința recurată, prin care s-a admis doar în parte acțiunea.

Întrucât, în adevăr, în dispozitivul sentinței nu s-a făcut mențiunea deciziei de pensionare vizate de contestație, urmează a se admite sub acest aspect recursul formulat de Casa Județeană de Pensii, în legătură cu indicarea deciziei de pensionare vizate, în care se va recalcula punctajul în raport de un venit de 3840 lei pentru perioada 1980- 1 oct.1983 așa cum de altfel s-a reținut de către prima instanță. Această recalculare se va face începând cu data de 1 decembrie 2005, având în vedere că eroarea în stabilirea punctajului în raport de un venit de 3480 lei pentru perioada respectivă aparține casei de pensii.

În ceea ce privește aplicarea dispozițiilor art.95 din Legea 19/2000 se constată următoarele:

Cu privire la perioada 1 aug.2004 – 31 iulie 2005, cât a lucrat contestatorul după îndeplinirea condițiilor de pensionare – aceasta a fost luată în considerare de către Casa Județeană de Pensii Cluj, așa cum rezultă din actele aflate la dosar fiindu-i achitată și diferența cuvenită.

În ceea ce privește perioada cuprinsă între aug.2005 și august 2006, aceasta nu a fost luată în considerare la emiterea deciziei, având în vedere dispozițiile art.95 din Legea 19/2000. Întrucât însă, prin Decizia Curții Constituționale nr.264/20 martie 2007 s-a stabilit că art.95 alin.1 din Legea 19/2000 este neconstituțional, faptul că reclamantul a prestat activitate o perioadă mai scurtă de 12 luni, îi dă dreptul la recalcularea pensiei, prin adăugarea perioadei efectiv prestate, cuprinsă între 1 aug.2005 – 31 iulie 2006.

Cât privește aplicarea art.78 alin.8 din Legea 19/2000, aceasta nu poate fi dispusă, având în vedere faptul că, reclamantul a beneficiat de aceste prevederi așa cum s-a stabilit prin sentința civilă 754/13 aprilie 2006 a Tribunalului Cluj.

În privința sporului de conducere a cărei neluare în seamă de către casa de pensii s-a invocat în recurs, se constată că, actul dovăditor al acestui spor efectiv încasat a fost emis de SC E. Cluj-Napoca, la 2 noiembrie 2007 și a fost depus la Casa Județeană de Pensii la 3 decembrie 2007.

Întrucât acest act nu a fost cunoscut de Casa de pensii anterior datei de mai sus, neluarea în considerare la stabilirea punctajului mediu anual al contestatorului nu îi este imputabilă Casei Județene de Pensii, pensionarii având posibilitatea să ceară recalcularea pensiei direct, în temeiul unui act nou, prezentat Casei de pensii, drepturile urmând a fi acordate cu începere de la 1 decembrie 2005.

Față de considerentele de mai sus se constată că recursurile părților sunt întemeiate, în parte, urmând a fi admise și sentința modificată în partea referitoare la indicarea deciziei contestate și la obligarea Casei Județene de Pensii Cluj, la recalcularea pensiei în raport de veniturile corecte, cu începere din decembrie 2005 și de stagiul adăugat – august 2005 – iulie 2006, începând cu 1 august 2006.

Restul dispozițiilor sentinței va fi menținut.

Dreptul la liberă circulație. Cerere de restrângere. Competența soluționării

Prin OUG nr.126 publicată în Monitorul Oficial Partea I nr.760/9.XI.2007, au fost modificate normele de competență materială cuprinse în art.39 alin.1 și 2 din Legea nr. 248/2005, statuându-se că în situația prevăzută la art.38 lit.a din lege, invocat în acțiunea introductivă, măsura respectivă (a restrângerii dreptului la liberă circulație) se dispune de către Tribunalul București.

Curtea de Apel Cluj, secția civilă, decizia nr.5/A din 8 ianuarie 2008

Prin sentința civilă nr. 1187/9.XI.2007 a Tribunalului Maramureș, s-a respins ca nefondată acțiunea reclamantei Direcția Generală de Pașapoarte București împotriva pârâtului S.C., având ca obiect restrângerea exercitării dreptului la liberă circulație.

Pentru a pronunța această soluție, instanța a reținut că în data de 13.X.2007 pârâtul a plecat din țară și ajungând în Franța a fost returnat peste câteva zile, contrar normelor comunitare.

În sensul prevederilor art.3 alin. 1 din Legea nr.248/2005, limitarea exercitării dreptului cetățenilor români la libera circulație în străinătate se poate face numai temporar și poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 3 ani cu privire la persoana care a fost returnată dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat, conform art. 38 lit. a din lege.

Când această măsură a fost dispusă de instanța competentă, potrivit art.39 alin.8 din lege, serviciul public comunitar competent trebuia să efectueze în pașaportul simplu al persoanei mențiunile corespunzătoare referitoare la perioada și statul pentru care se aplică măsura restrângerii dreptului de a călători în străinătate.

În sensul legii, măsura este facultativă și nu obligatorie, iar în prezent ea nu se mai poate pune în executare în modalitatea sus arătată.

De la data de 1 ianuarie 2007, România a devenit membru cu drepturi depline al Uniunii Europene, iar cetățenii români pot și trebuie să beneficieze de dreptul comunitar de liberă circulație, deoarece în interiorul Comunității libere circulație este un principiu esențial.

Acest fapt a fost recunoscut și de Guvernul României, prin proiectul de raport din septembrie 2007, în sensul că prin aderarea României la Uniunea Europeană, cetățenii români au devenit cetățeni ai Uniunii Europene.

Astfel, începând cu 1 ianuarie 2007, cetățenii români care călătoresc în afara teritoriului național beneficiază, atât pe teritoriul statelor membre ale Uniunii, cât și

pe teritoriul statelor terțe, de drepturile conferite de tratatele Uniunii Europene tuturor cetățenilor europeni.

Prevederea din art. 38 din Legea nr. 248/2005 fiind supletivă, față de acțiunea normelor juridice în timp, după data de 1 ianuarie 2007, reclamanta trebuia să aprecieze dacă mai poate solicita sau nu aplicarea ei.

Ori, reclamanta cu ignorarea prevederilor art. 17-18 , art. 249 TUE și ale Regulamentului (CE) nr.1791/2006 al Consiliului din 20 noiembrie 2006, obligatoriu în toate elementele și cu aplicabilitate directă în România ca urmare a aderării sale, a considerat că este îndreptățită să solicite și după data de 1 ianuarie 2007 aplicarea normei interne.

Chiar dacă pârâtul a fost returnat, cum norma internă vine în conflict cu normele comunitare, iar preeminența acestora nu poate fi contestată de reclamant, s-a apreciat că se impune respingerea cererii ca nefondată.

Împotriva acestei sentințe reclamanta Direcția Generală de Pașapoarte a declarat apel în termen legal, cu motivarea că pârâtul a fost returnat din Franța în data de 24.X.2007 în baza acordului de readmisie, iar autoritățile române nu pot cenzura această măsură.

Enunțând apoi dispozițiile art.38 lit. a din Legea nr. 248/2005, prevederile acordului de readmisie aprobat prin HG nr.278/1994, apreciază că măsura restrângerii dreptului la liberă circulație se circumscrie situațiilor expres și limitativ prevăzute de art.53 din Constituție, concluzionând că prin disp.art.38 din Legea nr. 248/2005 nu se încalcă normele dreptului comunitar, reglementat prin Directiva nr.2004/38/CE și că în speță este aplicabilă norma edictată de legiuitorul național.

Asupra apelului formulat de reclamantă, Curtea reține următoarele:

Prin OUG nr.126 publicată în Monitorul Oficial Partea I nr.760/9.XI.2007, au fost modificate normele de competență materială cuprinse în art.39 alin.1 și 2 din Legea nr. 248/2005, statuându-se că în situația prevăzută la art.38 lit.a din lege, invocat în acțiunea introductivă, măsura respectivă (a restrângerii dreptului la liberă circulație) se dispune de către Tribunalul București.

Având în vedere că în conformitate cu art.11 alin.2 din Legea nr. 24/2000 republicată și actualizată, Ordonanțele de Urgență ale Guvernului, față de celelalte acte normative, intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, și că în speță OUG nr.126 a intrat în vigoare în data de 9.XI.2007, data publicării ei în Monitorul Oficial, Curtea apreciază că pricina a fost soluționată pe fond de o instanță care în data de 9.XI.2007, data pronunțării sentinței atacate, nu mai era competentă să judece cauza.

Excepția de necompetență materială a Tribunalului Maramureș fiind ridicată din oficiu în ședința publică de azi, Curtea față de considerentele expuse mai sus, în temeiul art.297 alin.2 Cod proc.civ., va admite apelul reclamantei, va anula hotărârea atacată și va trimite cauza spre competență soluționare Tribunalului București.

Protecția drepturilor copilului. Plasament în regim de urgență. Plasament la bunica paternă. Reintegrare în familie. Temeiuri

Chiar dacă măsura plasamentului în regim de urgență a fost dispusă ca urmare a abuzării minorului de către unul dintre părinți, este preferabilă reintegrarea acestuia în familie atunci părinții copilului, care de altfel oferă minorului condiții materiale mai bune decât bunica paternă, mențin legătura cu minorul și manifestă un interes susținut pentru îmbunătățirea relației cu acesta,

familia participând la ședințe de consiliere psihologică, iar copilul și-a exprimat la rândul său dorința de a se reîntoarce la domiciliul părinților săi, dorind să își îmbunătățească relația cu tatăl.

Curtea de Apel Cluj, secția civilă, decizia nr.241/R din 25 ianuarie 2008

Prin sentința civilă nr.619 din 25 septembrie 2007 a Tribunalului Cluj, s-a admis cererea formulată de petenta **Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Cluj**, având ca obiect înlocuirea măsurii plasamentului în regim de urgență cu măsura plasamentului la bunica paternă pentru minorul **M.V.T.** născut la data de 02.06.1992 în municipiul Cluj-Napoca, fiul intimaților **M.V. și M.C.M.**, privind și intimata **M.A.**, autoritatea tutelară **Primăria municipiului Cluj-Napoca și Parchetul de pe lângă Tribunalul Cluj** și în consecință:

S-a dispus înlocuirea măsurii plasamentului în regim de urgență a minorului **M.V.T.**, cu măsura plasamentului la bunica paternă, **M.A.**.

S-a dispus plata alocației de plasament prevăzută de art. 119 alin. 2 din Legea nr. 272/2004 către **M.A.**, începând cu data de 25 septembrie 2007.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că minorul **M.V.T.** este un elev care nu a ridicat probleme de comportament, rezultatele obținute la școală fiind foarte bune însă are o relație tensionată cu tatăl său din cauza comportamentului autoritar, posesiv și uneori violent al acestuia din urmă. Ambii părinți au recunoscut că tatăl a mai recurs la acte de agresivitate fizică în trecut, acestea culminând în data de 06.07.09.2007 când, minorul la fost legat la ambele picioare cu lanțuri și două lacăte, fiind totodată bătut de tatăl său.

În urma acestui incident extrem, s-a dispus măsura plasamentului în regim de urgență la Centrul județean de intervenție pentru copilul abuzat, începând cu data de 07.09.2007.

După stabilirea măsurii de plasament, au avut loc mai multe întâlniri între copil și părinții săi, la unele dintre acestea participând și psihologul centrului. Părinții s-au arătat disponibili să colaboreze pentru depășirea situației apărute și învățarea unor deprinderi de relaționare cu copilul.

Bunica paternă este cea care are o relație armonioasă cu minorul și deține totodată condiții locative corespunzătoare. Din punct de vedere financiar, veniturile lunare sunt neîndestulătoare însă fiul și familia acestuia o sprijină în acest sens.

Ancheta socială efectuată în cauză de către autoritatea tutelară a considerat oportună instituirea plasamentului la familia extinsă, având în vedere interesul superior al minorului, la fel ca și ancheta socială efectuată de petentă, care a concluzionat în sensul stabilirii plasamentului la bunica paternă, în acest sens au fost luate în considerare opinia copilului precum și necesitatea trecerii unui interval de timp în care, cu ajutorul unui psiholog, membrii familiei Miron vor încerca să își consolideze relațiile dintre ei.

Împotriva acestei sentințe pârâții **M.C.M.** și **M.V.** au declarat recurs în termen legal solicitând instanței admiterea acestuia, modificarea hotărârii atacate în sensul reintegrării copilului în familia sa naturală.

În motivarea recursului pârâții au arătat că în situația plasamentului în regim de urgență dispus de către **DGASPC Cluj** aceasta era obligată să sesizeze instanța judecătorească în termen de 48 ore de la data când a dispus această măsură. Însă această sesizare a avut loc la 14 zile și nu în termenul legal prevăzut de Legea nr.272/2004.

Părinții au dovedit că au resursele morale și financiare pentru creșterea și educarea copilului, asigurând acestuia o dezvoltare armonioasă. Măsura încredințării

minorului la bunica paternă a fost dispusă ținând cont exclusiv de opinia reclamantei și fără a se observa caracterul izolat al incidentului la care minorul a asistat.

În drept se invocă dispozițiile Legii nr.272/2004.

Intimata DGASPC Cluj prin întâmpinare a solicitat admiterea recursului, modificarea sentinței atacate în sensul reintegrării copilului în familie.

În susținerea poziției procesuale intimata a arătat că măsura plasamentului în regim de urgență a fost dispusă pe fondul unor neînțelegeri apărute în cadrul familiei între copil și tatăl său, pe fondul unor abateri disciplinare ale copilului care întârzia acasă și nu își informa părinții cu privire la activitățile pe care acesta le desfășura în timpul liber. Cazul a fost monitorizat de către asistentul social responsabil de caz, care prin raportul cu privire la ancheta psiho-socială nr.870/22.01.2008 a propus reintegrarea minorului în familia sa naturală.

Intimata M.A., prezentă personal în ședința publică din 25.01.2008 a arătat că este de acord cu admiterea recursului.

În probațiune intimata DGASPC Cluj a depus înscrisul intitulat „raport cu privire la ancheta psiho-socială nr.870/22.01.2008.

Analizând hotărârea criticată prin prisma motivelor de recurs invocate și a apărărilor formulate, Curtea reține următoarele :

Astfel, prin dispoziția nr.567/07.09.2007 a directorului DGASPC Cluj, s-a stabilit măsura de plasament în regim de urgență la Centul județean de intervenție pentru Copilul Abuzat, începând cu data de 07.09.2007 pentru copilul M.V.T. născut la data de 02.06.1992 fiul lui M.V. și al lui M.C.M.

Conform art.66 alin.1 și 2 din Legea nr.272/2004, în situația plasamentului în regim de urgență dispus de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului, aceasta este obligată să sesizeze instanța judecătorească în termen de 48 ore de la data la care a dispus această măsură.

Instanța judecătorească va analiza motivele care au stat la baza măsurii adoptate de către direcția generală de asistență socială și protecția copilului, care se va pronunța, după caz, cu privire la menținerea plasamentului în regim de urgență sau la înlocuirea acesteia cu măsura plasamentului, instituirea tutelei ori cu privire la reintegrarea copilului familia sa. Instanța este obligată să se pronunțe și cu privire la exercitarea drepturilor părintești.

În speță, sesizarea tribunalului de către DGASP Cluj cu privire la cererea de înlocuire a măsurii plasamentului în regim de urgență cu măsura plasamentului la bunica paternă s-a realizat la data de 18.09.2007, la mult timp după împlinirea termenului legal de 48 ore de la data la care s-a dispus această măsură.

În recurs, intimata DGASPC Cluj a depus un nou raport cu privire la ancheta psiho-socială nr.870/22.01.2008, prin care se propune revocarea măsurii de plasament la bunica paternă M.A. și reintegrarea copilului M.V.T. în familia naturală.

Din cuprinsul acestora rezultă că încă de la data instituționalizării măsurii de protecție părinții copilului au menținut legătura cu fiul lor prin vizitare la fiind conștienți de faptul că problemele apărute pot fi rezolvate printr-o atitudine corespunzătoare a ambelor părți. Părinții copilului au fost interesați să participe la ședințe de consiliere psihologică și au manifestat disponibilitatea de a colabora cu reprezentanții centrului în depășirea situației apărute și învățarea unor deprinderi de relaționare cu copilul.

În discuțiile purtate cu bunica paternă M.A., aceasta consideră că locul copilului este alături de părinții săi, cu atât mai mult cu cât acesta întâmpină unele dificultăți în ceea ce privește acumularea cunoștințelor școlare iar dânsa, datorită vârstei înaintate nu poate să îl ajute așa cum părinții săi ar putea să o facă.

Copilul M.V.T. și-a exprimat dorința de a se reîntoarce la domiciliul părinților săi, dorind să își îmbunătățească relația cu tatăl cu condiția ca și acesta să înțeleagă aspectele unice legate de personalitatea și caracterul său. De asemenea, a arătat că a participat la ședințele de consiliere psihologică care l-au ajutat, dar ar dori să continue ședințele cu psihologul centrului stabilindu-se în acest sens următoarele întâlniri.

Examinând motivele care au stat la baza măsurii adoptate de intimata DGASPC Cluj și înscrisul nou depus în recurs, precum și interesul superior al copilului, Curtea în temeiul art.312 alin.1 coroborat cu art.304 și art.304 pct.9 C.pr.civ., va admite recursul declarat de pârâții M.C.M. și M.V., va modifica sentința civilă nr.619/25.09.2007 a Tribunalului Cluj, în sensul că, în conformitate cu prevederile art.66 alin.2 și art.2 alin.3 din Legea nr.272/2006, va respinge cererea formulată de reclamanta DGASPC Cluj și va dispune reintegrarea copilului M.V.T., în familia sa, părinții acestuia urmând să își exercite drepturile părintești.